

Arrest

nr. 188 535 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. MAEYAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, van Slovaakse nationaliteit en dus Unieburger, dient op 12 juli 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 12 januari 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12/07/2016 werd ingediend door:

Naam: [Z.J.]

Nationaliteit: Slovakije

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 12/07/2016 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980) in. Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: interimcontracten van B.Z. (haar zoon), een fiche 281.10 van B.Z., loonfiches van B.Z., loonfiches van G.K.(haar schoondochter), een fiche 281.10 van G.K., een overzicht van werkloosheidsuitkeringen van G.K., een controleformulier van tijdelijke werkloosheid van G.K., een uitkeringsattest van G.K. en een bewijs van ziekteverzekering. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij ondermeer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we stellen dat betrokkene haar bestaansmiddelen wenst te halen uit een tenlasteneming door haar zoon en schoondochter. Ze legt loonfiches voor van haar zoon en schoondochter, enkele interimcontracten van haar zoon en bewijzen van de werkloosheidsuitkering van haar schoondochter. We dienen echter op te merken dat de bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft onvoldoende zijn om te aanvaarden volgens hogervermeld artikel. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Het gemiddelde inkomen van de tenlastenemers, in dit geval haar zoon en schoondochter, ligt lager dan dit bedrag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het gezin van de zoon reeds bestaat uit 6 leden (hijzelf, zijn partner en 4 minderjarige kinderen). Bijgevolg zijn hun inkomsten te laag om te voorzien in het levensonderhoud van henzelf, hun kinderen en bijkomend zijn moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch voldoende in haar bestaansmiddelen zou kunnen voorzien. Bovendien dateren de loonfiches, interimcontracten en alle andere bewijsstukken van inkomsten reeds van voor juli 2016. Of de betrokken zoon en schoondochter nog steeds aan het werk zijn en tot op heden (of naar de toekomst toe) nog steeds over deze inkomsten kunnen beschikken is eveneens niet duidelijk. Derhalve dient gesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan. Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker aangevraagd op 12/07/2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van “*het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”. Uit het middel blijkt evenwel dat zij de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aanvoert. Verzoekster verwijst tevens naar de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag van verzoekende partij af te wijzen:

“(…). dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980).”

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

Volgens het recht van de Europese Unie dienen lidstaten altijd rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger. In geen geval mag de Dienst Vreemdelingenzaken een bedrag eisen dat hoger ligt dan de tarieven van het leefloon. Niettemin vermelden niet-gepubliceerde richtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2008 een basisbedrag van 698 euro, vermeerderd met 232 euro per persoon ten laste. Het bedrag wordt geïndexeerd en bedraagt momenteel 850,39 euro, vermeerderd met 283,46 euro per persoon ten laste. Dit is in strijd met het Unierecht.

Zelfs indien men een inkomen heeft dat lager is dan het leefloontarief mag Dienst Vreemdelingenzaken er niet automatisch van uit gaan dat men geen voldoende bestaansmiddelen heeft.

Dienst Vreemdelingenzaken zal dit altijd geval per geval moeten beoordelen, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de aanvrager.

Klaarblijkelijk is dit niet gebeurd.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of

orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich ervan afmaakt door te stellen dat de inkomsten van de zoon en schoondochter van verzoekende partij te laag zijn om te voorzien in het levensonderhoud van henzelf, hun kinderen en verzoekende partij.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus de plicht om omzichtig én zorgvuldig te werk te gaan bij de beoordeling van een aanvraag tot verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering van het recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

De dochter van verzoekende partij, mevrouw [C.B.], is momenteel met moederschapsrust. Sedert januari 2017 genereert zij terug meer inkomsten (ca. 1000 euro per maand).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft met dit element geen rekening gehouden.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

Gezien hun samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat zij pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

3.3. De Raad stelt vast dat wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Bij deze past het artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te vermelden, dat bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

- a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
- b) een ziektekostenverzekering;"

Uit artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een Unieburger die een verblijfsrecht wil verwerven in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient aan te tonen dat hij over "voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk". Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij vermeldt de wet dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

3.4. In casu wenste verzoekster aan te tonen dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen die zij verkrijgt via derden, in casu haar zoon en schoondochter. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, met name volgende voorgelegde documenten:

- interimcontracten van B.Z. (haar zoon),
- een fiche 281.10 van B.Z.,
- loonfiches van B.Z.,
- loonfiches van G.K.(haar schoondochter),
- een fiche 281.10 van G.K., een overzicht van werkloosheidsuitkeringen van G.K.,
- een controleformulier van tijdelijke werkloosheid van G.K.,
- een uitkeringsattest van G.K.
- een bewijs van ziekteverzekering.

Na onderzoek van de voorgelegde documenten, besluit de gemachtigde dat verzoekster "onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk" en derhalve niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te genieten.

3.5. Verzoekster meent dat de gemachtigde bij zijn motivering substantieel in gebrek is gebleven daar de beslissing ondermaats is en foutief gemotiveerd. Verzoekster stelt vooreerst dat de gemachtigde "in geen geval [...] een bedrag [mag] eisen dat hoger ligt dan de tarieven van het leefloon. Niettemin vermelden niet-gepubliceerde richtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2008 een basisbedrag van 698 euro, vermeerderd met 232 euro per persoon ten laste. Het bedrag wordt geïndexeerd en bedraagt momenteel 850,39 euro, vermeerderd met 283,46 euro per persoon ten laste. Dit is in strijd met het Unierecht."

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat de gemachtigde een bedrag heeft geëist dat hoger ligt dan de tarieven van het leefloon. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Integendeel de gemachtigde wijst er op dat de vereiste bestaansmiddelen "minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend". Hij besluit, na onderzoek, dat het gemiddelde inkomen van de tenlastenemers, in dit geval haar zoon en schoondochter, lager ligt dan dit bedrag.

Nergens blijkt dat de gemachtigde de bedragen die verzoekster vermeldt in haar verzoekschrift in casu daadwerkelijk heeft gehanteerd. Verzoekster licht ook niet toe waar precies in de bestreden beslissing zulke vereiste, met name een bedrag hoger dan het leefloon, kan worden gelezen.

3.6. Verzoekster wijst erop dat volgens Unierecht lidstaten steeds rekening dienen te houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger.

Inzoverre 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van het Unierecht, in casu de Burgerschapsrichtlijn, voorziet de Vreemdelingenwet duidelijk dat de persoonlijke

omstandigheden van de Unieburger in rekening moet worden gebracht. In die mate is de Vreemdelingenwet dan ook conform het Unierecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeksters geval, met name de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Wat betreft de aard en regelmaat van het inkomen wordt gemotiveerd: *“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch voldoende in haar bestaansmiddelen zou kunnen voorzien. Bovendien dateren de loonfiches, interimcontracten en alle andere bewijsstukken van inkomsten reeds van voor juli 2016. Of de betrokken zoon en schoondochter nog steeds aan het werk zijn en tot op heden (of naar de toekomst toe) nog steeds over deze inkomsten kunnen beschikken is eveneens niet duidelijk.”*

Wat betreft de gezinslast van de zoon en schoondochter die hun bestaansmiddelen ter beschikking stellen van verzoekster wordt gemotiveerd: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat het gezin van de zoon reeds bestaat uit 6 leden (hijzelf, zijn partner en 4 minderjarige kinderen).”*

De gemachtigde besluit: *“Bijgevolg zijn hun inkomsten te laag om te voorzien in het levensonderhoud van henzelf, hun kinderen en bijkomend zijn moeder.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster geheel niet ingaat op deze motieven, die duidelijk ingaan op haar individuele situatie en grond vinden in het administratief dossier, en dat zij deze dus niet in concreto betwist noch weerlegt.

Zij beperkt zich tot een theoretisch betoog, maar preciseert niet met welke individuele omstandigheden eigen aan haar geval geen rekening werd gehouden en onderbouwt haar kritiek niet in concreto.

3.6. Verzoekster stelt dat het *“overduidelijk”* is dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen, maar met zulke blote bewering, die niet verder wordt geconcretiseerd en gestaafd, slaagt zij er niet in aan te tonen dat het gemiddelde inkomen van haar zoon en schoondochter minstens gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Evenmin weerlegt zij in concreto de vaststelling van de gemachtigde dat het gemiddelde inkomen in casu lager is en dat de inkomsten te laag zijn om te voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat van hun kinderen en bijkomend dat van verzoekster.

3.7. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de juridische en feitelijke redenen aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing ondermaats en foutief is gemotiveerd en bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

3.8. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel, is er sprake van een schending wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.8.1. In casu toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

In zoverre verzoekster betoogt dat haar schoondochter in moederschapsrust is en sedert januari 2017 terug meer inkomsten genereert (ca. 1000 euro per maand), stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde van dit element op de hoogte werd gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken

waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, quod non in casu. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de indiener zelf rust, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoekster toe om alle nuttige elementen voor te leggen om te bewijzen dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen en haar aanvraag te actualiseren. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Verzoekster kan dan ook de gemachtigde niet verwijten met dit element geen rekening te hebben gehouden. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze bewering te staven.

Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van nieuwe elementen, hetgeen zij ook heeft gedaan op 12 januari 2017.

3.8.2. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet redelijk is omdat de gemachtigde zich ervan afmaakt door te stellen dat inkomsten van haar zoon en schoondochter te laag zijn om te voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat van hun kinderen en dat van verzoekster. Zoals hierboven uiteengezet, wordt in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld (1) dat het gemiddelde inkomen van de tenlastenemers, in dit geval haar zoon en schoondochter, lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, hetgeen niet wordt betwist. Vervolgens wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekster waarbij aangaande de aard en regelmaat van het inkomen wordt vastgesteld (2) dat niet blijkt dat verzoekster zelf in haar bestaansmiddelen zou kunnen voorzien, dat de voorgelegde stukken dateren van voor juli 2016 en dat niet duidelijk is of de zoon en schoondochter nog steeds werken en over inkomsten beschikken. Aangaande de gezinslast wordt vastgesteld (3) dat het gezin van de zoon reeds bestaat uit 6 leden (hijzelf, zijn partner en vier minderjarige kinderen). Zoals vermeld, betwist noch weerlegt verzoekster deze motieven die steun vinden in het administratief dossier.

Gelet op bovenvermelde drie vaststellingen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit: *“Bijgevolg zijn hun inkomsten te laag om te voorzien in het levensonderhoud van henzelf, hun kinderen en bijkomend zijn moeder.”* Met haar beschouwingen geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, doch toont zij geen kennelijke wanverhouding aan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij *“onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”*.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoekster, in het licht van wat hierboven is besproken dat *“het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* werd geschonden.

Het enige middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat geen middel wordt aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, als onderdeel van de bestreden beslissing, zodat dit gehandhaafd blijft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES